

Komisja zarzuca również Radzie, że ta odmówiła dostosowania współczynników korygujących, jakie powinny być stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur w zależności od miejsca pracy czy zamieszkania zainteresowanych. Zdaniem skarżącej, bezsporne jest, że „decyzja” Rady w ogóle nie porusza tej kwestii, ponieważ motywy ją uzasadniające odnoszą się wyłącznie do „klauzuli wyjątkowej” z art. 10 załącznika XI. Podejście Rady należy tym samym uznać za niezgodne z prawem zaniechanie działania.

(¹) Decyzja Rady z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, Dz.U. L 341, s. 54.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 30 kwietnia 2012 r. — Billerud Karlsborg Aktiebolag i Billerud Skärblacks Aktiebolag przeciwko Naturvårdsverket

(Sprawa C-203/12)

(2012/C 184/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Billerud Karlsborg Aktiebolag i Billerud Skärblacks Aktiebolag

Strona pozwana: Naturvårdsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z przepisów art. 16 ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/87 (¹) wynika, iż operator, który w dniu 30 kwietnia nie dokonał zwrotu wystarczającej ilości przydziałów, podlega karze niezależnie od powodu braku zwrotu, na przykład w razie gdy operator ten dysponował w dniu 30 kwietnia wystarczającą ilością przydziałów, lecz nie dokonał ich zwrotu z powodu zaniechania, błędu administracyjnego lub problemów technicznych?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 16 ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/87 pozwala na zwrot

lub obniżenie kary, na przykład w okolicznościach opisanych w pierwszym pytaniu?

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2012 r. w sprawie T-282/08, Grazer Wechselseitige Versicherung AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 maja 2012 r. przez Grazer Wechselseitige Versicherung AG

(Sprawa C-215/12 P)

(2012/C 184/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Grazer Wechselseitige Versicherung AG (przedstawiciel: H. Wollmann, Rechtsanwalt)

Dруга strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- 1) Uchylenie zaskarżonego wyroku.
- 2) Ostateczne rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2008/719/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/06 (ex NN 77/06) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Banku Burgenland (Dz.U. L 239, s. 32) oraz obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed sądem i Trybunałem.
- 3) Pomocniczo względem wniosku w pkt 2 przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy niniejszego odwołania zaskarżony został wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie T-282/08 Bank Burgenland. Wnosząca odwołanie zaskarża orzeczenie Sądu w całości. Jej zdaniem zaskarżony wyrok jest obciążony błędami procesowymi, wskutek czego naruszone zostały interesy wnoszącej odwołanie. Ponadto uważa ona, że Sąd wielokrotnie naruszył w orzeczeniu prawo Unii. Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

W ramach pierwszego zarzutu Grazer Wechselseitige Versicherung AG podnosi naruszenie prawa Unii. Sąd jest zdania, że kraj związkowy Burgenland nie powinien być uwzględnic gwarancji prawnej kraju związkowego Burgenland za istniejące zobowiązania Bank Burgenland w toku procesu prywatyzacji. Te rozważania są błędne pod względem prawnym. Sąd błędnie zastosował kryterium inwestora działającego prywatnie. Sąd nie wziął pod uwagę, że gwarancja prawna kraju związkowego Burgenland stanowi zobowiązanie, które kraj związkowy przejął w charakterze właściciela banku. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału i praktyką Sądu w innych przypadkach, jak np. *Ryanair* ⁽¹⁾, odpowiedzialność, którą podjęło państwo członkowskie w związku z działalnością gospodarczą należy uwzględnić w ramach zastosowania kryterium prywatnego inwestora. Ponadto, stanowisko Sądu jest nie do pogodzenia z zasadą efektywności (*effet utile*) wspólnotowego prawa z dziedziny pomocy państw. Postulowana przez Sąd zasada, wedle której państwa członkowskie Unii nie mogą przy prywatyzacji banków brać pod uwagę, że nabywca zwalnia państwo członkowskie z odpowiedzialności za istniejące gwarancje państwowe może prowadzić do stworzenia zasadniczych przeszkód przy pokonywaniu aktualnego kryzysu finansowego i zadłużeniowego w Europie.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest obarczony błędem proceduralnym, ponieważ Sąd nie przedstawił własnych rozważań odnośnie istotnego zarzutu skargi, lecz odesłał w całości do wywodów Komisji. Chodzi tu o błędną ocenę Komisji, wedle której podniesione wady warunków przetargu kraju związkowego nie miały wpływu na wysokość oddanych ofert. Poprzez bezrefleksyjne przejście owej błędnej oceny prawnej Sąd sam naruszył prawo Unii. Sąd nie dostrzegł, że wadliwe warunki przetargu mogą prowadzić do tego, że oferenci oddadzą wyższą ofertę,

niż przy przetargu bezwarunkowym. W toku prywatyzacji Bank Burgenland odrzucone konsorcjum najwyraźniej zaproponowało zawyżoną cenę, aby skompensować jakościowe braki swojej oferty (a mianowicie ryzyko, że przy sprzedaży na rzecz konsorcjum do kraju związkowego zostaną skierowane roszczenia z gwarancji). Jeżeli Sąd uznał jakościowe kryterium „zwolnienia z gwarancji” za niedopuszczalne w kontekście pomocy prawnej, to nie mógł jednocześnie przyjąć, że oferta konsorcjum miała dobrą wartość przybliżoną do pozbawionej pomocy państwa ceny rynkowej Bank Burgenland.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przed sądem. Sąd nie dokonał oceny istotnego zarzutu skargi. Pomiędzy stronami postępowania jest bezsporne, że Bank Burgenland przed zakończeniem prywatyzacji również w przypadku sprzedaży na rzecz konsorcjum wydałby dodatkowe obligacje w wysokości 320 milionów EUR. Odpowiedzialność kraju związkowego z gwarancji miałaby korzystny wpływ na owe obligacje. Wnosząca odwołanie wskazała przy tym wyraźnie w skardze z dnia 17 lipca 2008 r., że poprzez ten środek konsorcjum zostało potraktowane o wiele bardziej korzystnie niż wnosząca odwołanie. Komisja nie uwzględniła tej okoliczności przy porównaniu obydwu ofert. W zaskarżonym wyroku Sąd nie odniósł się do wskazanego zarzutu. W związku z tym Sąd nie rozpatrzył w sposób wystarczający zarzutów wnoszącej odwołanie i pozbawił sędziego wspólnotowego możliwości wykonania przysługującego mu uprawnienia do dokonania kontroli.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie T-196/04 *Ryanair* przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. 3643.